

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador

“En los presents y tristíssims conflictes per que atravessa la patria, lo mutisme ha de ser la pauta ab que deuen regirse los espanyols tots....”

Aixís, tal com sona.

En Sagasta ha de permetre 'ns manifestarli que tal rahó es molt cómoda. Los desdítats partits dinástichs que de tan temps venen turnant en la direcció del Estat, han vingut gosant fins fa tres anys, de completa pau que 'ls hauria permés posar els ossos de la nació á bon lloch si l'art de la rampinya no hagués invadit tots los rams de la pública administració.

Espanya contemplava indiferent el joch dels partits dinástichs; pero vingué la insurrecció de Cuba y més tart la de Filipinas, y al veure que desaparexian com devorats per un monstre el jovent y las riquezas, comensá el poble á llensar una mirada retrospectiva y exclamá com si despertés d' un pesat somni: ¿Qu' es aixó, oh Deu! ¿Qué han fet els Guberns en tan temps de pau, de tranquilitat y.... bons aliments? ¿En qué han gastat nostres caudals, quan ja ni pera pagar als soldats tenen un xavo? ¿Qué s' han fet aquelles millonadas consignadas en els presupostos pera fortificacions y defensa de nostras terras ultramarinas?

Pera fer caure al poble del burro, ha sigut necessari un desastre com el de Cavite, en el que s' han patentisat la imprevisió, la incapacitat y la administració péssima, per no dir altre cosa, dels malehits partits de la regencia, que ara demanan per caritat y per un patriotisme mal entés, el mutisme absolut de las oposicions en aras, no de la patria, no; sino de unas instituciones á qual sombra han medrat y explotat al infelís contribuent á qui, després de donar la sanch dels seus fills, se li exigeix ara l' últim bossí de pá que 's guanya ab la suhor del seu front.

Aixó sí qu' es, ser cornut y pagá 'l beure.

Las Corts han votat las autorisacions per arbitrar recursos pera la guerra y demás gastos de la nació. Lo just, lo equitatiu, lo digne, hauria sigut ferlos esquitxar á qui 'ls té, no á qui 'ls suha. Se podia reduhir, quan menos á la mitat, la llista civil, las cesantías dels polítichs, y demás pagas mes ó menos

supérfluas. Podía crearse un impost temporal als tenedors del paper á fi de que 'l pagés y l' industrial s' allegerissin una mica de la colossal carga que sobre d' ells pesa, pero ¡cá! al Congrés no hi van á fer lleys els que suhan, els que produheixen; sino que hi van, salvo raras excepcions, els que xupan y els que roban, y no serán tan ruchs qu' ells mateixos tirin pedras al seu teulat.

Y davant d' aquest despotisme encare vol en Sagasta que 's calli, que tothom fassi mutis, que paguin ara els pobres.... y que recorrin després.

No, no; el partit carlista no pot callar davant dels governs que matan la fé dels cors; el partit carlista no pot callarse quan un govern se mostra inclement ab el menestral y el pobre y 's postra als pseudel poderós y del rich; no's pot callar devan t' uns governs que ab sas imprevisions y disbarats ens ha encés dos guerras colonials y ens ha portat, per fi de festa, á una guerra ab los Estats Units de la que no sé com ne sortirém.

El partit carlista no pot callar perque es el partit verament cristiá y espanyol, qu' es una sola cosa.

Per aixó al veure com els ilustres senyors Bisbes de Salamanca, Seo d' Urgell y Lleyda parlan ai govern ab la claretat y llenguatge tan castissament espanyol (y aixís voldriam que hi parlessin tots los Pastors de la Iglesia Espanyola), sentim cóm s' ens aixampla 'l cor en esperança de que, pot ser apretant una mica desde 'ls llochs elevats de la Iglesia, els nostres governs llaurarán més dret davant las probabilitats d' una oposició terrible que podria estibar el sistema y alguna cosa més encara....

SAID.

Escritas las anteriores ratllas llegim en els telegramas de Madrit el desacort que regna entre els nous ministres amichs de 'n Gamazo y els que han quedat en el ministeri.

Gamazo y els seus, volen que 'l cupó 's pagui en pessetas y que 's gravi la renta ab un fort impost.

Difficilment ho logrará per la senzilla rahó de que es una cosa justa.

S.

IEND'AVANT!...

Lo poble 's mou, bull y no anserta á trobar la ruta que ha de seguir. Prou li han dit que 'n D. Carlos tenia l' home que li fa falta, amperó son tantas las cosassas que d' aquest Senyor li han contat, que fa com qui te pó d' anarsen ab Ell. ¡Pobre poble! Ja ho

veig, estás tan desenganyat dels camins per ahont te han fet marxar, emportanteu garrotadas de quins te prometían felicitat, que tems emprendre novas rutas per no emportarten altre mico; no m' admira ta indecisió, la comprench y la deploro.

Mes diguesme: ¿per ventura bastará deplorar ton error sino 'l corretjexes? Y si tractas de corretjirlo, ¿has pensat be en lo que 't toca fer? Has de cremar lo que adorabas y abrassar lo que aburrías. Lley de Deu, moral, justicia, tot aixó ho has de volguer; al pas que has de renegar de las sectas de la moral sens Deu, de la injusticia. Y ¿quant haurás fet tot aixó saps que haurás fet? Entengueu y no t' assustis; te haurás declarat un verdader partidari de D. Carlos, ja que Ell vol la observancia de la Lley Santa de Deu, lo regnat de la sana moral, y representa lo dret á governar Espanya. Per alguna cosa deya un cert personatge: “traballem tots qui més pugui en fer católichs que l' endemá tots aquets serán carlistas,” frase que resulta verdadera si entenem que no per aixó (dich per declararse de D. Carlos) tothom ve obligat á pendre lo fusell, sino que li basta no ferli la contra demá que 's presenti, y aquesta sería la millor manera d' entrar Ell en sa aymada Patria; que Espanya tota li obrís las portas.

¡Tant de bo!

Fora pó, donchs, y endavant.

RECAREDO.

DEVANT DEL CONFLICTE

(IMITACIÓ.)

Com apagá lo brill de la estrella tétrich núvol que 's posa al davant, ja s' eclipsan d' Espanya las glorias per núvols de yanquis y vils lliberals. Mes, si avuy son negrenchs los celatjes, nostra estrella á lluhir tornarà, perque Carlos la llum que s' apaga ab resplendor nova farà brillejar. Sots lo jou del tirá més indigne s' arrebaça la sanch y l' honor de la Patria que reb en Cavite l' ultratge miléssim d' un poble sens nom. Sens l' espasa d' un Don Joan d' Austria, sens la fé qu' él tenia lluytant, los d' Espanya que volen victoria no veuen retuda la flota del yanq. Nostra vía es cuberta d' espinas, sent católichs regits per masons; y per xo.... ho tinch de dir.... no m' estranya

que per nostra armada no vingue 'l triomf.
 ¡Y tant fácil que fora si 'l poble
 los seus ulls dirigís cap al Cel.....
 y tingués en lo cor ben gravadas
 las últimas frases de Carlos seté!

LO SENSOMNIER DEL RIGAT.

S' ACOSTA L' HORA

Los tristos y denigrants aconteixements, que d' un gran temps en aqueixa part, van continuament succehintse y desarrrollantse en nostra pobre y desventurada Patria á causa dels desacerts polítics y administratius de nostres impotents governants, qui han escalat lo poder tan sols pera satisfacer sas propias ambicions; no per lo be de la nació, sino per son benestar y tenir autoritat davant del poble qui no deixa de compendre quan poch encaparran á n' aquells los assumptos nacionals que á sa direcció y criteri estant encomanats; tots aqueixos fets y aconteixements, repeteixo, son un indici següé é incontestable de la próxima vinguda al trono d' E..... de nostre estimat Rey D. Carlos VII á qui de dret l' hi perteneix la corona y á qui sols lo monstre lliberal es capás de negar-li la susdita propietat.

He dit la próxima vinguda al trono d' E..... de nostre estimat Rey D. Carlos VII, si; mes no rey com lo que 's titula actualment, qui serveix no més pera regnar y firmar decrets, lleys ó reals ordres quan l' hi manan los ministres, qui son los que 'ls dictan é imposan al poble, essent lo més trist que tinga de ser la cobertora dels desatinos qu' en lo regimen ja polítich, ja económich cometen dits ministres, distant molt, qui serveix de rey, de governar y establir lleys convenients y necessaries á la nació, que son lo més sólít y ferm fonament de tota perfecta societat per petita que sia, sino qu' ha de respectar las que 'l govern imposa y acatar sa santa ó no santa voluntat.

Don Carlos VII es rey, mes no rey de figura, sino qu' es rey de nom y fets, de dret y lley, aixó es, rey qu' ha de regnar y governar l' Espanya ab sensat criteri y del tot conforme ab las regias que senyala la moralitat cristiana y costums católicas ja que católica, encare que per desgracia poch ho sia, s'anomena nostra estimada Espanya, patria nos.ra y de nostres antepasats, més fermes en la fe de Cristo que nosaltres en la qual havem tant degenerat y degenerem cada día.

Las humillacions continuadas que á diari rebém per part d' altres nacions, no son degudas sino á la poca energia demostrada per nostre govern en circumstancias tals, que la serietat del assumpto l' estimulaba á procedir ab carácter més enérgich que may y no ab tanta floresa, indigne d' un espanyol quan se tracta de salvar la honra nacional, que d' eli hagin lograt nostres contraris l' imposició a la Patria d' injustas y vergonyosas indemnizacions als súbdits de la nació solicitant per motius justificats ó no qu' ha sigut lo més freqüent per no dir sempre. ¿Que 'ns falta, donchs, per acabar d' una vegada ab tanta infamia? La resposta es senzilla y terminant. Falta un home que sápigam imposarse, quan convingui, davant de las nacions que directa ó indirectament, contribuixin á l' humiliació del honor nacional y jamay transigir a cap reclamació estrangera sens fonament; un home valent y capás de governar un poble qu' ab la legalitat no ha pogut ser may vensut ni humiliat per l' enemich; un home caballer y digne d' Espanya, y de sos fills; en síntesis, un home que tinga las cualitats indispensables pera ser rey en tot lo sentit de la paraula y no rey á mitjas com los que s' estilan en nostra desgraciada Patria. Y aqueix home ¿ahont se troba? ¿quí pot ser? Llegí en lo cor de tot bon espanyol y en tots hi veureu grabadas satisfactorias respostas á tótas aqueixas preguntas, ab las següents paraulas: Aqueix home que la Patria necessita es Don Carlos de Borbón. Sí, Ell es qui 'ns ha de salvar; las circumstancias 'l cridan y lo poble l' aclama ple d' esperansa. No 's farà esperar á satisfacer las aspiracions de la Patria qu' ab Ell ha fixat los ulls pera sortir del estat de postració en que 's troba, feria gloriosa é invicta com avans y limpiarla del lliberalisme y altres plagues, qu' en mal hora en sas entranyas han arrelat sembrant corrupció y perversitat de costums per tot arreu hont deixa sentir sas influensas. Prepararnos, donchs, que l' hora s' acosta.

LLUIS DEL CLOT.

DESITJ DE... BURRO

Hi havia en cert poblet de la montanya
 qual nom se m' ha olvidat
 un burro magre y prim com una canya
 y á més d' aixó, nafrat.

Son duenyó era un vellet qu' el conserbava
 com si un rich caball fos
 y ho feya perque l' ase aquell guanyava
 la vida per tots dos.

Que al despuntar lo día, junts marxavan
 fent via dret al bosch
 y ab teyas carregats tranquils tornavan
 al sé entrada de fosch.

Després lo pobre vell las escullía,
 en feya manadets,
 y al andemá pel poble las venfa
 un manat, dos quartets.

Y aixís lo que las teyas produhían
 servía per comprá
 per éll, lo que á la tenda li venían;
 y per lo burro, grá.

Quín goig era lo seu quan contemplava
 al burro rosegant
 las favas que ab molt gust li regalava
 perque anés aguantant.

Mes, veus aquí que un día observa l' home
 que l' ase no menjava
 y (encara que á 'n algú li sembli broma)
 de favas no 'n tastava.

Probá de darli palla mol bonica,
 garrofes y segó,
 mes l' ase no 'n tastava ni una mica
 sols volía verdó.

Lo cas aná á explica al veterinari
 y aquest doná per cert,
 que feya torná 'l ruch tan temerari
 un ferm desitj de vert.

Pensant y repensant passá aquell día;
 ni al bosch varen aná;
 buscava 'l pobre vell com ho faría
 per ferli menja grá.

Per fi trová la gran de las maneras
 y 'l millor dels acerts
 que fou; lo col·locarli unas ulleras
 ab los dos vidres verts.

Y aixís lográ ab plaher lo bo del avi
 que pel coló enganyat
 menjés lo magre ruch, sens mostrá agravi,
 fins la palla del blat.

Es fama que lo quíento del teyaire
 tal éxit ha adquirit
 que ó be de boca en boca ó be pel aire
 ha anat fins á Madrid.

Y l' home que remena las cireras
 al veures apurat,
 al poble ha col·locat unas ulleras
 color de..... llibertat.

XINO XINXETA.

IESCLAUS DE LA MASONERÍA!

No hi ha paraulas en el diccionari
 per execrá com se deu als católics-
 lliberals.—Lo Mestre Vell.

Basta tenir un poch de coneixement y d' experien-
 cia, pera compendre quinas son las excelencias y
 consecuencias del lliberalisme-católich.

Com tots los errors del infern, es engendrat per
 l' orgull y se alimenta en los pits de sa mare, la co-
 bardia; puig sols l' orgull dels homens es qui combat
 contra las més gloriosas tradicions, y es propi de
 cristians cobarts lo fer tractes y pactes ab los corifeus
 de la impietat.

Per aixó lo lliberalisme-católich te lleys y costums
 fundadas en principis falsos y mundans y si alguna
 vegada accepta máximas evangélicas, no es per amor
 á la veritat, sino pera cubrir sa malicia y enganyar
 més fácilment á las personas senzillas, ó be pera im-
 posarse ab veu de tró sobre aquells católics que
 procuran arrencarli la careta.

A la vista de tots están fets innegables que confir-
 man tot lo dit, y aixó m' excusa de fer aquí una ex-
 plicació complerta de sas confusas y absurdas teorías.
 Confusas son, perque varían segóns los capritxos y
 temperaments dels seus seguidors ó partidaris, y
 també absurdas perque sempre tendeixen á volguer

agermanar lo vici ab la virtut, lo be ab lo mal, la
 llum ab las tenebres.

Es lo lliberalisme-católich la mateixa hipocresia
 encarnada; es lo *Uop* vestit ab pell de ovella de
 qui 'ns parla 'l sagrat Evangeli; te en sos llavis la
 paraula indulgencia per l' enemich, y en son cor nían
 l' egoisme y l' odi contra los verdaders defensors de
 la Iglesia.

Com que per los fruyts se coneix l' arbre, si exa-
 minem sas obras veurem que en las familias y pobles
 hont los satélites d' eixos errors imperan y dominan,
 no hi ha disciplina cristiana, ni esperit de sacrifici, ni
 amor á la virtut, y baix lo pretest de fingida unió y
 concordia s' hi veu una barreja de verts y madurs, al
 fi y al cap, *católics de conveniencia*, que tota sa ca-
 ritat consisteix en tolerar corrompuda política y per-
 versas costums.

Y lo mateix que passa en familias y pobles veurem
 que succeeix en certas *societats* que á pesar de anome-
 narse católicas y tenir un fi benefich, están també ta-
 cadas per la asquerosa lepra lliberal. Qui hagi con-
 templat de aprop la vida tísica y llastimosa que
 arrastra una societat católica quan es gobernada
 directa ó indirectament per lliberals, podrá compen-
 dre fins hont arriban lo furor y la malicia de aquesta
 secta fatal.

Lo zel que 'ls católics-liberals tenen envers la
 religió, serveix sols pera ofegar tota manifestació
 de propaganda católica, quan aquesta no se acomoda
 á las mezquinas miras del seu refinat orgull; ade-
 més, la gran fam de *turró* fa que practiquin la lley
 del ambut y com que 'ls falta valor moral pera de-
 fensar la vritat y la justicia, lo seu poder es fictici y
 's viu de la tiranía: en prova de aixó, que quan están
 enfront de altre *tirá* més despota que ells, com es la
 Masonería, allovrs se acobardeixen, se humillan y 's
 postran als peus de la enemiga de Deu y de la
 societat.

Per aixó, ab tota rahó 'ls podem dir: ¡Católics-lli-
 berals, sou esclaus de la Masonería!

MATA-LLOPS.

Tarrassa, 14 de maig de 1898.

“Madrid, maig 21. A corre cuyta
 del palau arregleu habitacions.
 Me sembla que se 'ns ha girat la truyta,
 ¡la sort que ja he fet *saca* de milions!
 Los espanyols que 'm vingan al darrera
 sonant un fluvio!; ¡quán insensats!
 lo poble y jo, sols ens tenim quimera,
 y ens odiem, com fan al gos, els gats...”

Rahó té don Bernat:
 á Viena hi regna un clima més templat.

VOLTREGANÉS.

FRUITS DEL LLIBERALISME

ESpanya, NO MORIRÁS.

No tots t' hem aburrir, oh Patria aymada,
 No tots en la desgracia t' hem deixat,
 Alguns som que de cor t' aymem encare,
 Que ni un instant t' havem desamparat.

Vetllant sempre hem estat sens darnos treva
 Ni tampoch un moment d' ansiat repós
 Perque ta santa lley no fos marcida
 Ni trepitjada ab pacte deshonrós.

Nosaltres t' estimem, ho sabs de sobras,
 Los héroes defensors de ton Altar
 Per quí de nostra sanch més d' una volta
 Ni una gota hem sabut escatimar.

Y encare estem á punt avuy com sempre
 Tant noble sacrifici á repetir
 Puig mentres sanch per nostras venas corri
 T' havem de defensar fins á morir.

Nosaltres t' estimem, puig l' amor patri
 Arrelat tots tenim dintre del cor
 Y venerant sa veu qu' es veu divina
 No pot jamay un fill serte traïdor.

En días de més proba vas coneixer
 Los mártirs de ta santa Religió,
 Los héroes de la Patria y de son Trono,
 Aquells que 't son aymants de cor ó no.

3.50 pessetas

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

A 16 tintas. 79 per 55 centímetros

Los que t' han aburrit son la fillada
 Qu' engendrada sigué per escorpins,
 Fills borts que ni lo nom de fills mereixen,
 Més be 'ls plau lo dictat vil d' assessins.
 Aqueixos son, oh Patria desgraciada,
 Aquells que s' anomenan liberals,
 Mónstres sortits del fons de las entranyas
 De flamejants cavernas infernals.
 Son lo tétrich espectre, que fantástich,
 Com áspit verinós y repugnant,
 Actiu verí en la fe de nostra Espanya
 Han infiltrat, creyent la matarán.
 Y encar no satisfets d' eixa ignominia,
 Intentan l' honor patri trossejar,
 Mes no podrán porque ans de trossejarlo
 De sas mans lo poder hem d' arrencar.
 ¡Criminals! ¿qué us ha fet l' aymada Patria
 Per robarli, com feu, tots los seus drets?
 ¿Qué us ha fet, responeu, per llastimarla
 Cambiant sa llibertat per vils grilletes?
 ¡Oh! si aquells qu' en los jorns de més ventura,
 T' vejeren regnar per tot lo mon
 Sortissin de sas tombas y t' miressin,
 Espantats, á enfonsarse en lo pregón
 Dels mars, avergonyits tots fugirían,
 Clamant en sa carrera ab gran dissort:
 «No pot ser qu' eixa terra sia Espanya;
 No pot ser, no; l' Espanya nostra ha mort.»
 Aqueixos son tos fruits, rassa malvada,
 Qu' ab plans maquiavélichs has lograt
 A personas incautas fe entrá en dupte
 Y al notarho las has assassinat.
 Mes no podrás sortir ab la victoria,
 No podrás á la Patria amórtallar
 Perque avans de clavarli la ferida
 Los bons fills espanyols l' hem de salvar.

LL. C.

Barcelona, maig del 98.

Sembla que las Potencias 's fan creus de la lluyta
 que sosté Espanya, en mitj de sa pobresa, contra el
 colós d' América.

D' altra manera s' admirarían si 'ls governs no 'ns
 haguessin mitj momificat á copia de feros patir gana.
 De tots els yanks no 'm tindríam ni per un sopar.

Per frescura la d' un subjecte que habita una certa
 casa molt respectable de l' Ensanxe.

No deixem de reconeixer lo seu talent; pero per
 més suplent de Filosofia que sigui, lo afirmar en plena
 classe que la conducta del Govern y especialment
 la d'en Moret es excelent y que la guerra ab els Es-
 tats Units es justa per part d' aquestos, sols ho pot
 dir un ximple.

Mentida sembla que aixó haigi sigut dit entre las
 parets d' un Seminari.

Quan, gracias á Deu, dels Seminaris han sortit els
 caps més privilegiats, honra de la Iglesia y de la
 Patria.

Observi aquest subjecte de quina manera han parlat
 els senyors Bisbes, per exemple el de Salamanca.
 Quan parlan els generals, els ranxeros callan.

Ja tenim ministeri nou, baix el següent patró:

Presidencia: Sagasta.
 Estat: León y Castillo.
 Gracia y Justicia: Groizard.
 Guerra: Correa.
 Hisenda: López Puigcerver.
 Governació: Capdepón.
 Marina: Auñón.
 Foment: Gamazo.
 Ultramar: Romero Girón.
 ¡La patria está salvada!

Supliquem á nostres lectors que prenguin el número
 á aquets nou carretóns, á fi de que quan els xerinquem,
 sápigam de qui 's tracta.

Interinament elevem una atent sollicitud al alcalde
 perque desembrassi algunas gabias aprop de 'n Ra-
 vachol, allá á la colecció del Parch.

En Mac-Kinley no s' enten de feyna ab sas notas.

En vuit días n' ha dirigit un parell de dotzenas á
 las Potencias.

Y per ara veig que ningú se l' escucha.

Al últim els yanks ens resultan uns andalousos de
 primera forsa.

Primer volían enviar 50.000 homes á Filipinas;
 després 100 mil á Cuba, y ara resulta que ja volen
 enviarnhi 125.000

Apa, apa; envieunhi tans com pugueu que ja us ho
 dirán de missas.

No es tan porch el tocino com el pintan.

Pero lo que sí es molt fanfarrón.

Per conducto de nostre estimat amich el conegut
 atvocat don Marián Fortuny, president de la Junta
 Local carlista de Barcelona que acaba de regresar de
 Madrit, hem rebut efectivosos saludos del Jefe Dele-
 gat de Don Carlos en Espanya, Exm. senyor Mar-
 qués de Cerralbo.

Rebi el noble caballer el testimoni de nostra con-
 sideració y la mes absoluta y humilt obediencia de la
 escola tota de LO MESTRE TITAS.

RELIGIOSA

Sant Valenti y tres nens mártirs.

¡Sigué Sant Valenti un dels primers Prelats que
 conta Pamplona, el qual per rahó de son sagrat mi-
 nisteri predicava continuament contra las divinitats,
 lo qual motivá el que siguiés tancat á la presó junta-
 ment ab tres noys que éil havia instruit y bateijat, els
 que arrostraren per la religió sacrossanta tots los tor-
 ments fins á recullir la palma del martiri al ser de-
 gollats.

¡Oh fermas conviccions d' altres jorns! ¡Quánta fal-
 ta feu ara en ma desventurada patria!

POLÍTICA

La millor prova del valor y arraigo ab que ha
 contat y conta en Espanya la monarquia tradicional,
 única que encarna totas sas glorias, son las tres creu-
 hadas sostingudas contra 'ls usurpadors que entroni-
 saren fatals ideas innovadoras de las que restan en-
 cara ánimas fortas, aquilotadas en la adversitat y en
 el desterro.

Una d' ellas es lo valerós D. Rafel Tristany. Avuy
 compleixen cinquanta anys que li siguié conferit pe'l
 rey D. Carlos VI el mando de las forsas lleals de la
 provincia de Barcelona.

Qui sab si Deu li té reservat poguer veure, al fi del
 sigle XIX, la victòria dels ideals per qui lluytá tota
 sa vida?

CARTA DESCLOSA

A MON CONDEIXEBLE PEPET DE LAS PERAS

Inolvidable Pepet:
 com crech que tu ja 'm coneixes,
 he determinat escriuret
 perque permís tinch del Mestre.

Pro com son tantas las cosas
 que avuy dirte jo voldría,
 si acás contestas aquesta
 continuaré escribinte.

Los assumptos de la Espanya
 com ja sabs molt be, Pepet,
 cada día s' apitjoran
 y fá falta un bon remey.

Aquest remey que fa falta
 no es en Trampas, ni en Moret,
 ni en Romero, ni en Silvela,
 sino el Rey Carlos Seté.

Pero lo que t' dech dir, Pepet,
 que no pensis mes ab peras,
 pensa sols ab los fusells
 que es cosa que 'ns interessa.

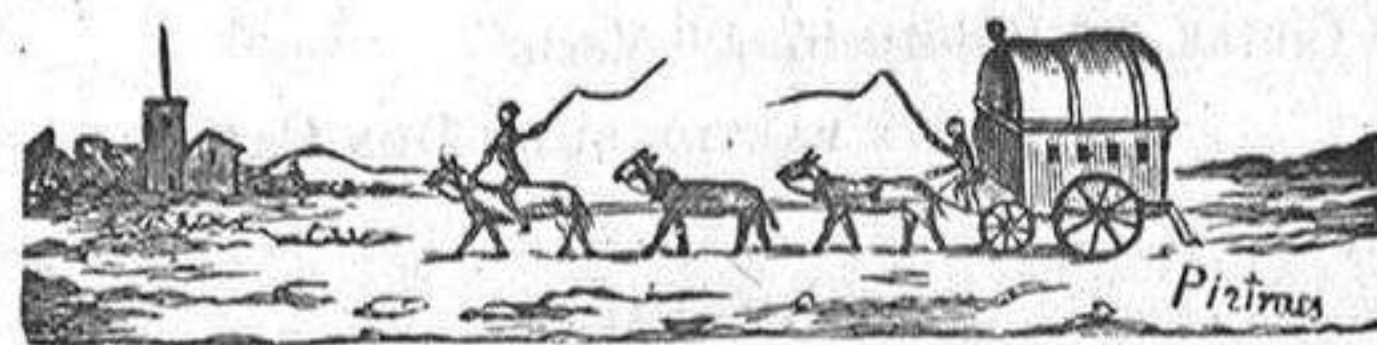
De segü será Don Jaume
 el capitá que tindrem;
 será, donchs, ell nostre quefe,
 Príncep de tot lo jovent.

¡Valor! Pepet de las Peras,

¡Animo! estimats campanys,
 que 'l nostre Rey Carlos Séptim
 regnarà dins d' aquest any.

Algo més voldría dirte
 pro, com que 'l temps me precisa,
 disposa cóm y quan vulguis
 de ton amich

JOAN VIZA.

CARTAS DE FORA

Castellar, 18 de maig de 1898.

Estimat senyor MESTRE: Lo penúltim diumenje tingué
 lloch en aquesta població la ceremonia de pendre posseció
 lo nou senyor Rector don Valeriá Llonch, persona ilustra-
 díssima y digna per tots conceptes de la estimació del poble.

La recepció fou solemne y lo mateix que en el lunch se
 feren protestas d' amistat y consideració.

Sens dupte que el Rvnt. Llonch no pogué rebre impres-
 sions de son antecessor, puig aquest sortí del poble al matí
 del citat diumenje. Bo será que, després de donar al nou
 senyor Rector la més cordial benvinguda, al oferirme com á
 sumís y obedienc feligrés é inspirat pel major bon desitj,
 pretinga cridarli la atepció sobre 'l modo de ser, al carác-
 ter y costums d' aquest poble y de algún altre antecedent
 que de segur ha de agrahirmo molt.

El senyor Rector me dispensará, donchs, de que ocultí lo
 meu nom baix un pseudonim, puig lo cárrech que desempe-
 nyo en aquesta població 'm priva de ferme veure, pero consti
 que soch católich, gracias á Deu, y de que la Catedral del
 Vallés y la Rectoría son casas visitadas ab gust per mí; com
 no soch de aquells que ensench un ciri á Sant Miquel y un
 altre al dimoni.

Pot ser que á aquest meu caràcter degui el ser un trist
 obrer tota ma vida; pero content estich de la meva sort y en
 mitj de la obscuritat en que visch, soch felís y res desitjo.

Desitjo, sí; el veure á mon poble natal menos indiferent
 en religió y menos entregat á la hipocresía, arma de dos fils,
 ab lo qual se fereix á Deu ab l' un, y ab l' altre s' assessina
 á la societat.

Veig que la present s' allarga massa y dech deixarho pera
 la próxima senmana.

De V. atent y s. s. q. b. s. m.

L' AUCELL DE CAN BARBA.

Olot, 15 maig de 1898.

Aymat MESTRE: Voldría que 'm digués si 'en circunstan-
 cias com las que estem atravessant, es prudent entregarse á
 diversions públicas y mundanas. ¡Li sembla si es bonich que
 mentres els uns están lluytán en Cuba y Filipinas derramant
 la sang de las sevas venas en defensa del honor é integritat
 de la patria, tan mal parada pe'ls llops madrilenys y tan in-
 sultada pe'ls porchs nort-americanos, estiguin els altres bro-
 meiant, entregats al bullici propagat pe'l dimoni tentador?

Aixó, senyor MESTRE, es lo que fan els joves olotins. En
 lloch de pregar per las necessitats d'Espanya, per la promp-
 te terminació de las guerras que 'ns aniquilan, de demanar á
 Deu misericordia per nosaltres, ¡d' aquest modo l' insultant
 entregantse als balls tan anatemisats per la Iglesia!

¡Ah, joves estúpits y desgraciats! ¡Quí de vosaltres no té á
 Cuba ó Filipinas un germá, un parent, un amich lluytan
 contra nostres enemichs?

¡Caps de burro! Cuatre ximpls buscan lo seu agost fent
 suscripcions y recullint fondos per fer ball cada festa y us
 fan saltar els quartos que tal vegada més endevant us farán
 falta.

Deixeuvos de ximplerías, penseu en vostre previndre y ab
 la crisi espantosa que se 'ns prepara. Tingueu, seny, per
 Deu.

Disposi d' aquest son affm. deixeble.

UN FILL D' OLOT.

XARADA

Prima dos, tras la quarta es un líquit
 que m' agrada y ho dich de debó;
 quarta inversa seguit de tercera
 quan es verda m' agrada molt poch.
 L' hu, dos, tres, quan es ben confitada
 sol ser bona tiranthi hu dos,
 quarta inversa, dolent y despólich
 per Espanya va ser lo meu tot.

CLAUDI-NAL.

ROMBO

. . . .
 . . . .
 . . . .
 . . . .

Sustituir los punts per lletres que llegidas hori-
 zontal y verticalment, doguin: 1.ª Nom de dona.
 2.ª Ciutat. 3.ª Habitació. 4.ª Verb.

UN PARTIDARI DE DON CARLOS.

PROBLEMA

Repartir lo número 6,804 en quatre parts que su-
 mada, restada, multiplicada y dividida cada una d'
 ellas, respectivament, per lo número 8, donguin igual
 resultat.

UN ESTUDIANT.

PIRÁMIDE NUMÉRICA

1   vocal
 3 4   nota musical
 3 2 7   licor
 4 1 4 7 6   nom de dona
 1 2 3 4 5 6 7 un palau.

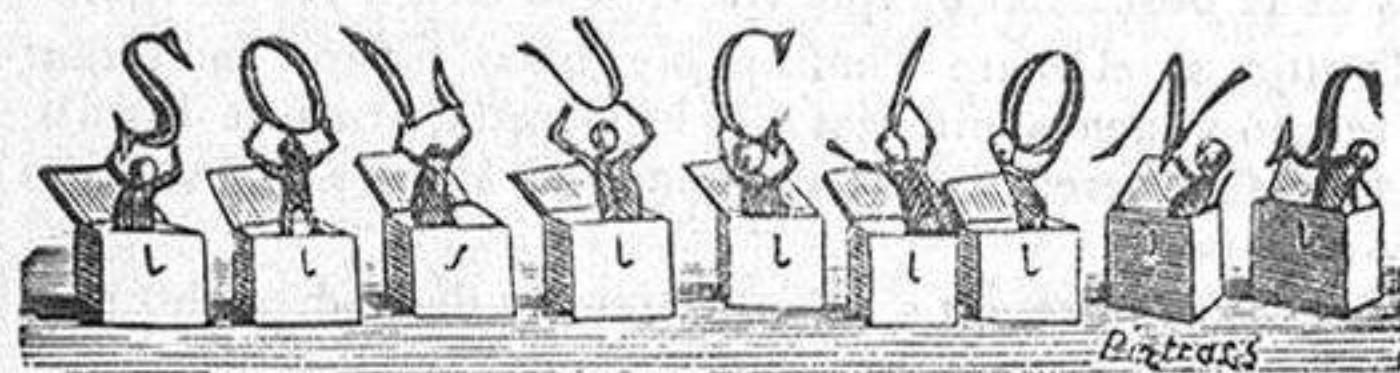
A. R. SOPIMPA.

GEROGLIFICH

:: + K 1898

I + FLAITL.

EL BERGADÁ.

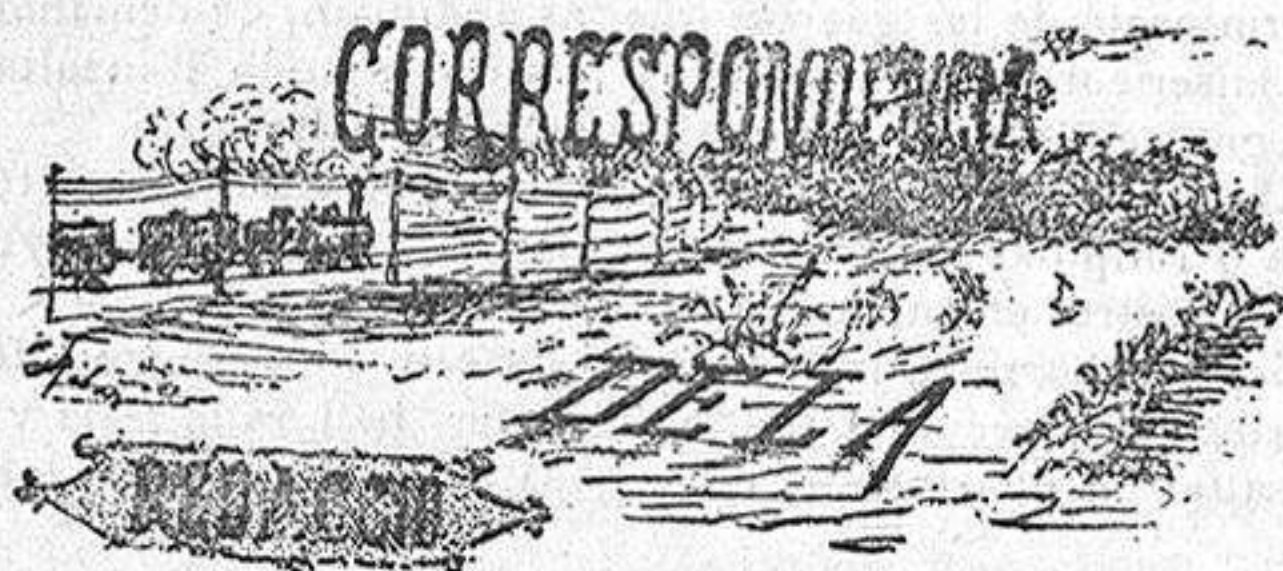
Xarada: Panamá.

Geroglífich comprimit: María.

Logogrifo:

- R A M I R O
- M A R I A
- R O M A
- R O M
- O R
- M

Geroglífich: Com més missas, més escolans.

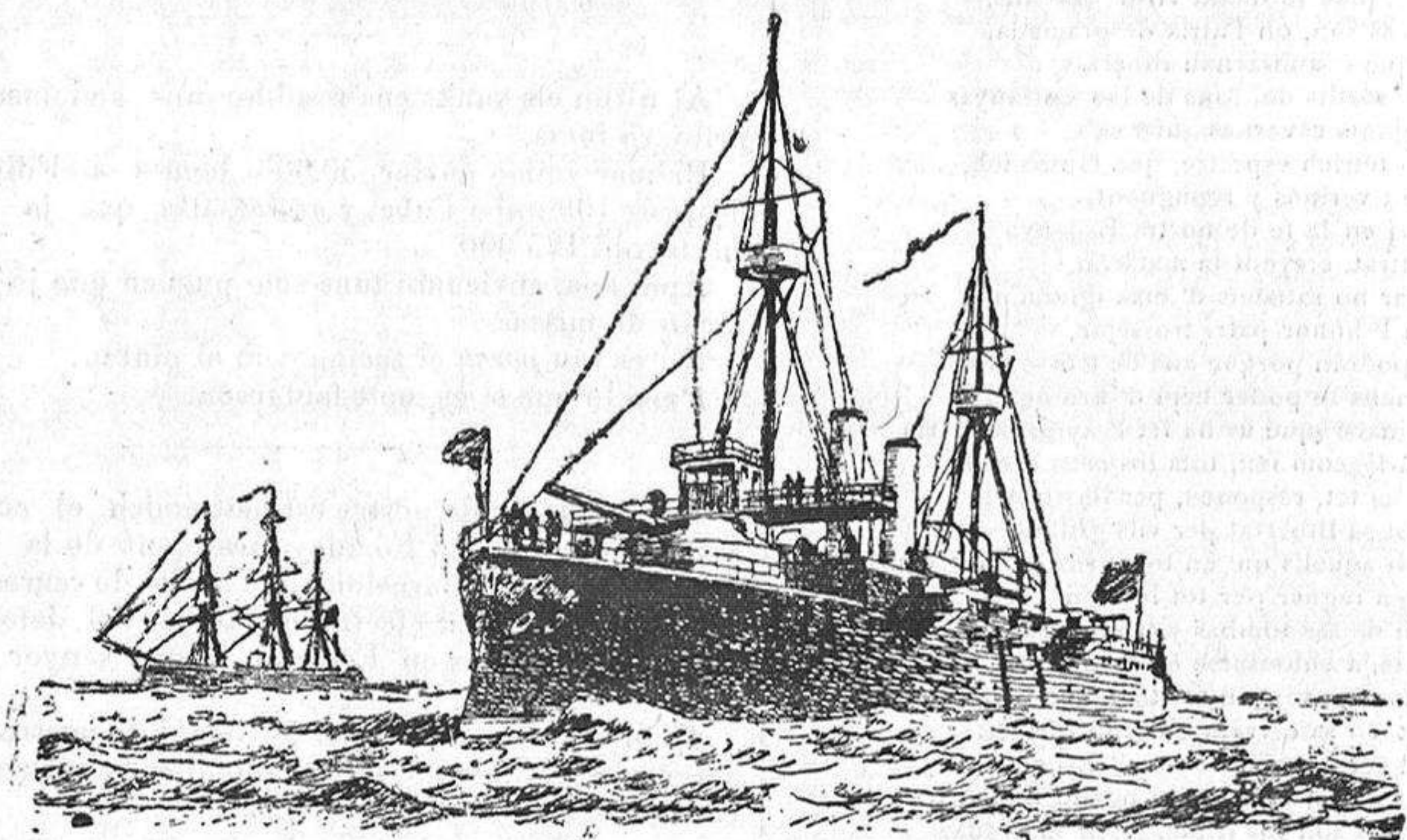

Un aprenent: No podem insertarlo per ser poch interes-
 sant.—Autor ae Salat y Picant: Li agraeixo molt y pot dis-
 posar quan vulgui.—Lo pardal del monastir: No la poguérem
 publicar á causa del número extraordinari.—Krach-Krach:
 Lo mateix li dich; pot disposar sempre.—Trunfas y Cols: Lo
 mateix dich á vosté.—Escola-net: Anirá alguna cosa.—L'
 amo del manxayre: Lo mateix.—Porta-Boina: Sentim que hai-
 gi arribat tart.—Joan Badosa: Participi al carter que farem
 la reclamació en deguda forma y es probable que li surti
 car.—Naoj Aziv: No hi ha que pendre la cosa á la valenta;
 tot arribará.—Lauconi: Anirá prompte.—Marantini, Reus.
 Aquella carta á que 's refereix, no arribá al meu poder.—R.
 T. Ripoll: Será servit.—E. P. Granadella: Me sembla que vaig
 dirli que anirá en l' Almanach.—N. M.—S. P. O.—Fillet de
 la mare.—C. Miret.—L. Bujons.—Pere Claris.—Xurriacas.—
 Pilet de las pussas: No fa pe'l nostre periódich.—Lo manxay-
 re: Ab molt cuidado anirá mes bé.—Un fill d' Olot: Disposi
 de casa nostra.

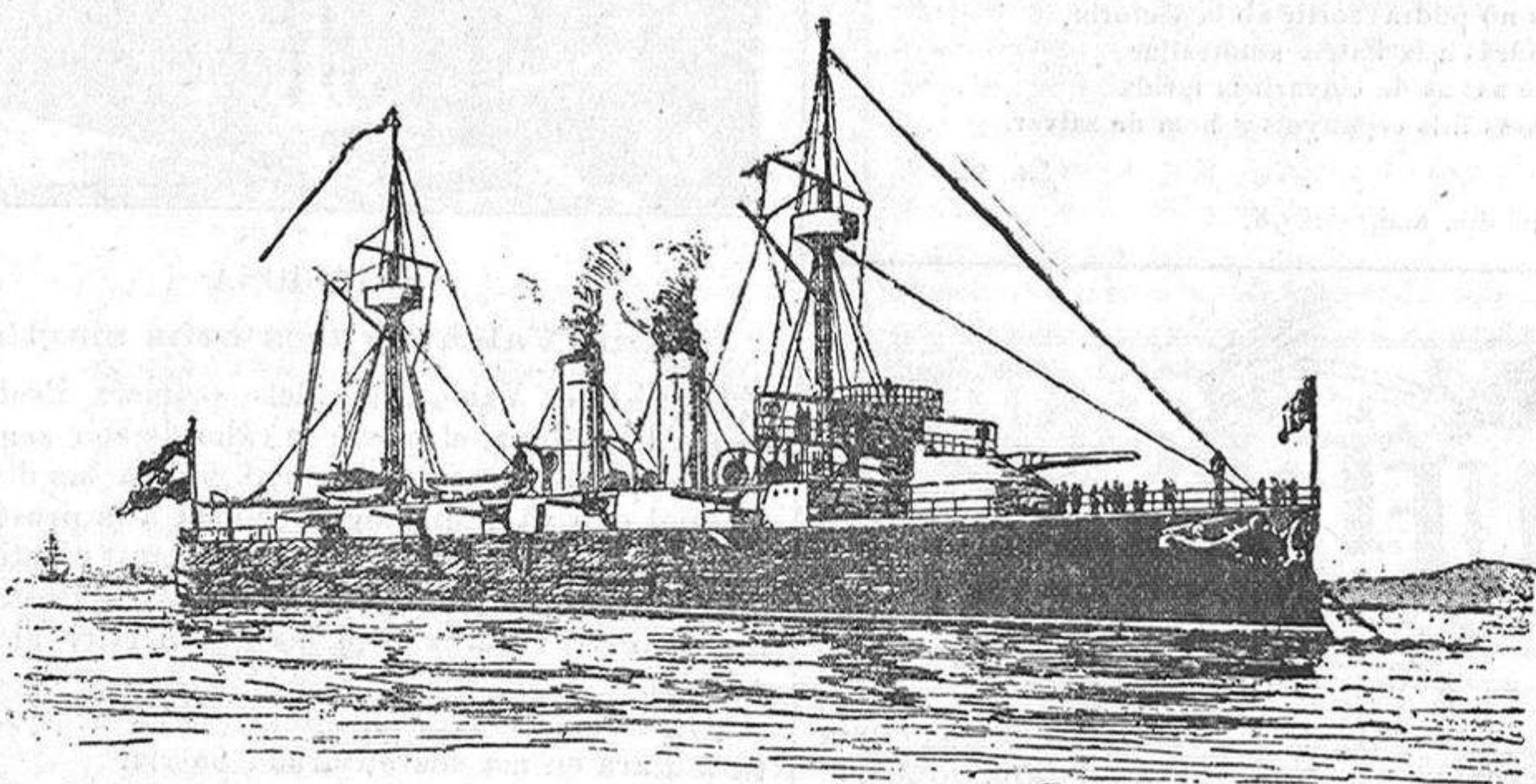
NOTA.—Moltas cartas de fora s' han hagut de inutilizar
 á causa de que 'ls números extraordinaris han privat sa oportu-
 na inserció. Poden disposar altre volta del periódich los
 autors. Sobre tot, curtas.

Establiment Tipogràfich, Casanova, 13; Barcelona.

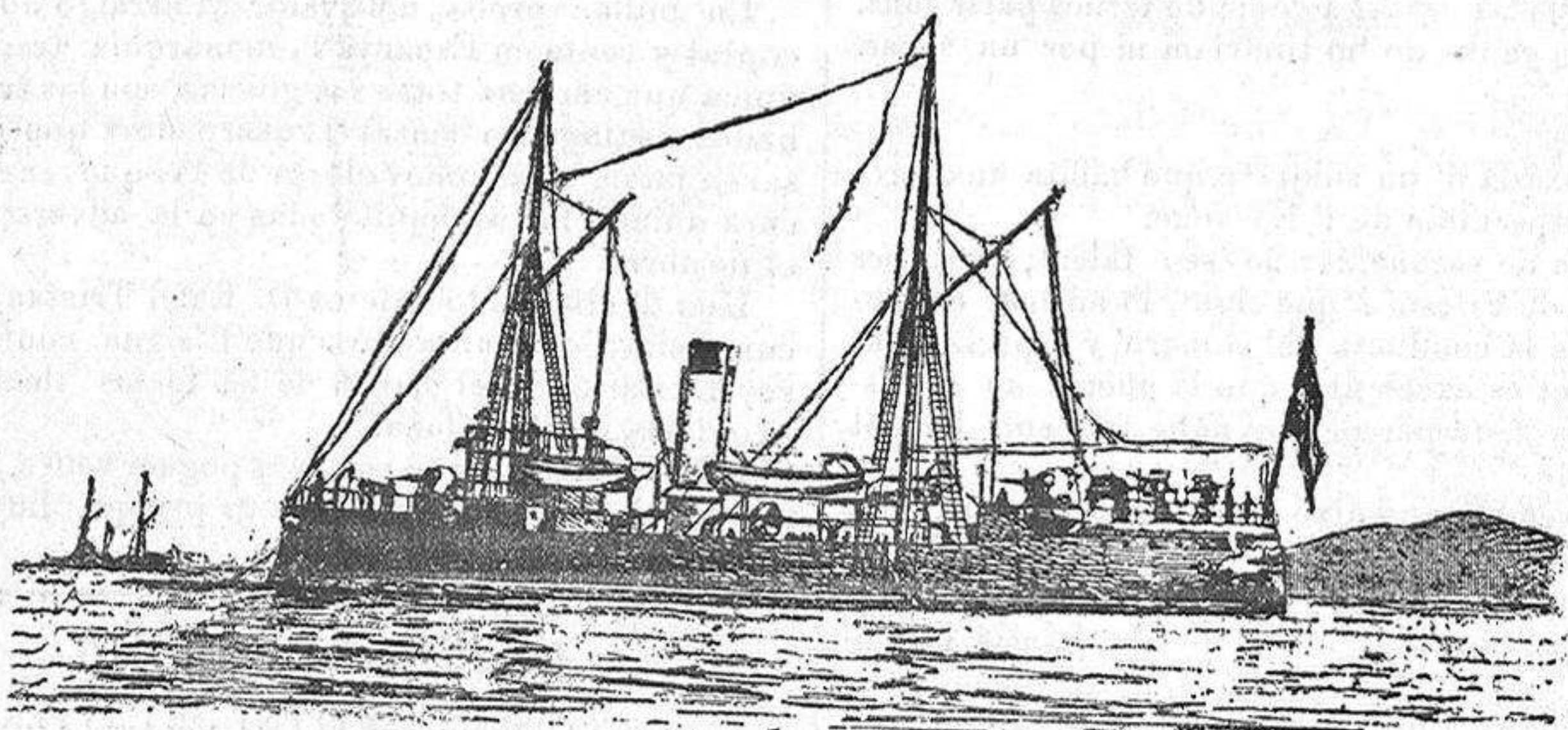
Nostres barcos de guerra

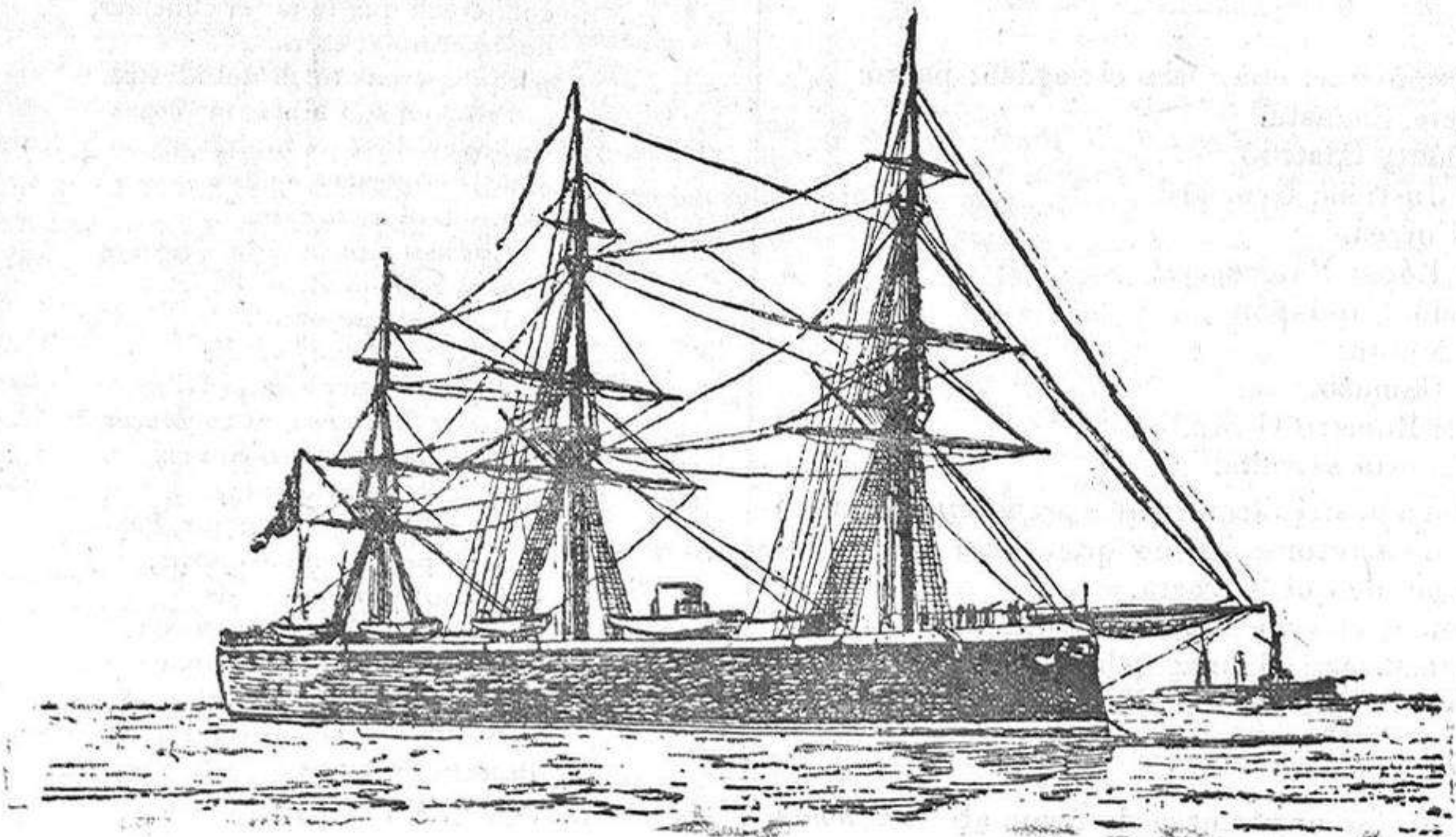
ACORASAT DE 2.^a CLASSE "VIZCAYA"

CREUHER "INFANTA MARIA TERESA"

EL CREUHER "MARQUÉS DE LA ENSENADA"

LA FRAGATA "NUMANCIA"

DE DON CARLOS DE BORBÓN